

3 HR-beleid
U-raad tevreden over
aanpassingen

12 Conditietraining
De meegebrachte handdoek is
verworden tot een zweetdoekje

6 Dinner
The tale of the dead mouse

7 Hazing
More supervision and
unannounced visits

observant | 34

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 8 juni 2017

Het Universiteitskoor bestaat 40 jaar. Dirigent Wim Vluggen zet tijdens de repetitie de puntjes op de 'i'. Zie pagina 10-11 Foto: Joey Roberts

nl Protestactie Tihange vindt aan UM nog weinig weerklank

Op 25 juni organiseren verschillende Duitse, Belgische en Nederlandse actiegroepen een menselijke ketting om de kerncentrale van Tihange 2 gesloten te krijgen. Die centrale ligt op zo'n 50 kilometer van Maastricht en vertoont al jaren gebreken, zoals scheurtjes in de reactorvaten. De centrale is lange tijd stilgelegd maar zou volgens de autoriteiten nu weer veilig zijn. Een recente inspectie zou dat bewijzen. De actiegroepen die zich verenigd hebben in het initiatief *Kettingreactie Tihange* plannen een 90 kilometer lange menselijke ketting die van Aken via Maastricht en Luik naar Tihange loopt. In Nederland heeft een aantal Zuid-Limburgse burgemeesters en gemeenteraden zich achter het initiatief actie

geplaatst. Ook aan de UM zijn medewerkers actief in de voorbereidingen, onder wie Jan Muijtjens van de archiefdienst. Aan het college van bestuur is ondersteuning gevraagd, onder andere in de vorm van een bescheiden subsidie. Daar voelt het college niet voor. Het heeft "sympathie voor het verzoek, maar streeft naar een neutrale positie rond de vele verzoeken voor steun", schrijft de woordvoerder van het college. Mede daarom gaat het college ook niet in op de vraag om als 'ambassadeur' op te treden voor deze zaak, zoals de burgemeesters doen.

Wel krijgen de actievoerders de gelegenheid om de kanalen van de afdeling marketing & communicatie te gebruiken voor hun boodschap.

Tot nu toe zijn pogingen om per e-mail studentenverenigingen en dispuuten in beweging te krijgen, vruchteloos gebleven, zegt Muijtjens. Intussen dreigt een groter gevaar voor de actie: de organisatoren is onlangs te verstaan gegeven dat zij zelf voor bewegwijzering en professionele verkeersregelaars moet zorgen, iets wat 66 duizend euro zou kosten. Verschillende gemeenten, waaronder Maastricht, en de Provincie Limburg hebben deze week meteen substantiële bedragen toegezegd om die kosten te bestrijden. De organisatie is optimistisch over de uitkomst.

Wammes Bos

Nieuw promotierecht ongeschonden door Eerste Kamer

Straks mogen niet alleen hoogleraren de doctorstitel uitreiken, maar ook sommige universitair hoofddocenten. Talloze kritische vragen stelde de Eerste Kamer hierover aan minister Bussemaker. Maar de leden zijn wel akkoord gegaan.

Eerst kwam er een spervuur aan schriftelijke vragen over het ius promovendi die minister Bussemaker allemaal moest behandelen. Dinsdag kwam daar nog een reeks mondelinge vragen bovenop. Maar uiteindelijk hoefde de minister

alleen nog maar de puntjes op de i te zetten met een paar geruststellingen en toezeggingen. Haar wetsvoorstel moet de internationalisering van het Nederlandse hoger onderwijs bevorderen. Het idee achter de uitbreiding van het *ius promovendi* (slechts een van de vele onderwerpen in de wet) is dat goede onderzoekers ervan balen dat ze geen promotor zijn van promovendi die zij in de praktijk eigenhandig begeleiden: er moet altijd een hoogleraar zijn die de doctorstitel officieel verleent. Het terughoudende promotie-

recht zou Nederland onaantrekkelijk maken voor buitenlandse onderzoekers die hier niet zomaar hoogleraar kunnen worden. In andere landen is de uitbreiding al gangbaar.

Het vernieuwde promotierecht had al de steun van zo ongeveer alle belangengroepen, zoals universiteitenvereniging VSNU, wetenschapsgeenootschap KNAW en de vereniging van jonge topwetenschappers De Jonge Akademie.

HOP

eng

This Saturday the bachelor European Studies celebrates its fifteenth anniversary with the lecture 'Future perspectives of Europe' by Europe correspondent for daily newspaper NRC Handelsblad, Caroline de Gruyter. Brexit was inevitable, she says, the British have been "checking out slowly and inarticulately" for years. The increasing Euroscepticism in the UK also infected countries, such as the Netherlands, Denmark and Sweden. "Prime Minister Rutte joined in as well. The UK became a kind of token woman: whatever the British said about Europe, was always worse." The tide now seems to be turning. See page 8-9 Illustration: Simone Golob

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Sanne Jongen (32, geboren in Tilburg)

* In het dagelijks leven: docent bij Finance

(SBE), sinds 2015 *** Burgerlijke staat:**

getrouwd met Mathijs, twee zonen Thomas

(3) en Lucas (1) *** Woont in Maastricht**

“Op m'n 25e
beheerde ik een
beleggingsportefeuille
van 250 miljoen
euro”

Foto: Loraine Bodewes

Tilburg of Mestreech? Maastricht. In Tilburg heb ik alleen de eerste zes maanden gewoond. Mijn ouders komen allebei uit Maastricht, maar zaten tijdens mijn geboorte tijdelijk in Tilburg. Mijn moeder gaf les op een basisschool. Mijn vader deed een studie bedrijfseconomie en gaf les aan de lerarenopleiding. Ze woonden toen boven een lokale bank en daar ben ik geboren. Tussen de dubbeltjes en de kwartjes, roepen mijn broers dan altijd. Mijn baan als docent Finance is 'in genetisch opzicht' de perfecte combinatie. Mijn vader is een doorzetter. Hij begon op wat toen de lagere detailhandelsschool heette en eindigde op de universiteit. Hij heeft gewerkt als onderdirecteur bij de Rabobank en is later eigenaar geworden van drie vestigingen van McDonald's in Maastricht. Ik kwam daar eigenlijk nooit, dus nee, je kunt niet zeggen dat ik groot geworden ben met hamburgers.

Zo moeder zo dochter. Zeker. Ik lijk als twee druppels water op mijn moeder. We zijn even groot, bewegen hetzelfde en hebben dezelfde mimiek. Ook qua karakter ontlopen we elkaar weinig. We zijn vrolijk, enthousiast, optimistisch, maar we piekeren ook veel. We zijn perfectionistisch en willen alles goed doen, de juiste keuzes maken. Ik kan voors en tegens eindeloos tegen elkaar afwegen. Sinds ik kinderen heb, kan ik beter relativeren. Waar maak ik me druk om, denk ik dan. Als het met de kinderen maar goed gaat.

Ik heb een gat in mijn hand. Helemaal niet. Ik ben heel prijsbewust, doe boodschappen bij de Lidl. Met twee jonge kinderen kom je nauwelijks buiten en geef je vanzelf weinig geld uit. Ik koop ook veel tweedehands en ben niet echt modegevoelig. Kijk,

dit poloshirt heb ik al tien jaar.

Het kan raar lopen. Ik had niet verwacht dat ik weer bij de UM terecht zou komen. Na mijn afstuderen heb ik er als docent gewerkt en ben toen naar DSM vertrokken. Ik was nieuwsgierig naar de praktijk. Ik maakte snel carrière en beheerde op m'n 25e een beleggingsportefeuille van 250 miljoen euro. Tegelijk werkte ik me pletter, wilde alles goed doen. Toen mijn eerste zoon kwam, ben ik minder gaan werken, maar ik hield dezelfde taken en verantwoordelijkheden. Op dat moment kwam er bij SBE een docentplek vrij. Wat te doen? Ik heb er lang over nagedacht. Stoppen bij DSM, mijn carrière 'afbreken', een hoop salaris inleveren? Ik koos voor SBE. Ik heb van die beslissing geen seconde spijt gehad.

Ik ben allergisch voor... Niets eigenlijk. Ik eet alles, de meest exotische dingen. Ik heb eendenpotten in Hongkong gehad en gefrituurde krokodil in de VS. Ik ben niet dol op olijven. In de categorie sociale allergieën erger ik me aan mensen die zich onrechtvaardig gedragen. Bij DSM moest ik een keer iets uitzoeken over nieuwe investeringen bij pensioenfondsen. Ik had daar veel tijd in gestoken en een rapport over geschreven, mijn baas bladerde erin en riep: doen we niet. En dat was het.

Hond of kat? Geen van beide. Kost te veel tijd. Ik kan nog net ons konijn in leven houden. Aan katten erger ik me dood, vooral als ze zomaar overal rondrennen, poepen en vuilniszakken openkrabben.

De nekharen van mijn man gaan overeind als ik... Rommel laat slingeren. Wat kleren betreft ben ik redelijk

georganiseerd, maar speelgoed, post of pasjes ruim ik niet altijd op. Maar goed, mijn man stamt uit het tijdperk van de jagers en verzamelaars zeg ik altijd, en dan vooral de verzamelaars. Hij bewaart echt alles, bioscoopkaartjes, oude schoenen, alles. En dat slingert dus ook overal. O, dit gaat-ie leuk vinden!

Ik ben als de dood voor... Naasten of dierbaren die overlijden. Een jaar geleden is mijn neefje overleden aan kanker. Hij was 24. Je denkt: dat overkomt anderen, ons niet. Ik was in de tijd dat hij ziek was, zwanger en extra gevoelig. Af en toe overvalt het me weer. Toch ben ik niet extra beschermend tegenover mijn eigen kinderen. Dat heeft weinig zin, je kunt het helaas toch niet voorkomen.

Laatste musical? Wacht even... dat weet ik... ehm... *Les Misérables* in Londen. Knap hoor, hoe dat muzikaal in elkaar steekt. Ik heb zelf viool gespeeld vanaf mijn zesde, maar ik was geen uitblinker. Ik mocht thuis één muziekinstrument en één sport uitkiezen. Dat werden viool en hockey in mijn geval.

Collega's weten niet dat ik in mijn vrije tijd... Ik denk dat ze alles van me weten. Ik ben een makkelijke prater, een open boek.

De vakantie is geboekt. Nee, nog niet, maar dat is een luxe kwestie. We kunnen kiezen tussen de Nederlandse of Belgische kust, daar zitten onze families in een vakantiehuisje. We gaan in ieder geval niet naar allebei. Dat is met kinderen al snel een volksverhuizing.

Groen licht wp-personeelsbeleid na 'olifantsdracht'

Applaus voor het tenure track beleid, en ruime instemming voor het hooglerarenplan. De universiteitsraad toonde zich vorige week tevreden over de aanpassingen die de rector, na kritiek van de raad, had doorgevoerd.

"Een grote stap in het HR-beleid", noemde raadslid Mark Govers (wetenschappelijk personeel) de aanvaarding van vooral de nota over de tenure track procedures (zie *Observant* 28). Het gaat hier om een belangrijk deel van het loopbaanbeleid voor de academische staf, iets wat jarenlang op volstrekt willekeurige wijze door de faculteiten werd ingevuld. De huidige nota komt met een uniform kader en duidelijke uitgangspunten. Govers riep op tot een applausje van de raad voor de inspanningen van rector Rianne Letschert, die op haar beurt repte van een olifantszwangerschap; die kan immers tot 22 maanden duren. Letschert zelf is nog geen jaar in functie.

Die olifantenmetafoer gold eveneens voor het hooglerarenplan ('werving, selectie en benoeming van hoogleraren bij de UM'); ook dat poogt uniforme regels te stellen voor de soorten hoogleraren die aan de UM kunnen werken en ook dat beleid heeft lang aangesleept. Deze nota

oogste meer kritiek: zo was er niet of nauwelijks voorzien in bemoeienis van een faculteitsraad bij de benoeming van universiteitshoogleraren. Dat is de speciale categorie van uitzonderlijke professoren die een bepaald wetenschapsgebied bestrijken dat door het college van bestuur van strategisch belang wordt geacht. Op dit moment kent de UM er vier. In de praktijk gaat het om mensen die elders soms met groep en al worden 'weggekocht', waarbij de nodige snelheid van belang is. In de regeling is nu de bepaling opgenomen dat de raad van de 'anker'-faculteit in zo'n geval met spoed bijeenkomt, daar informatie over de kandidaat krijgt en vervolgens advies kan uitbrengen.

Een ten minste even principieel punt betrof de figuur van de praktijkhoogleraar, een variant op de bijzonder hoogleraar - iemand die door een externe partij wordt aangesteld en betaald. Moet die laatste aan alle normale eisen voldoen, waaronder bewezen onderzoekskwaliteiten, de praktijkhoogleraar wordt ingehuurd voor "specifieke coördinerende rollen en functies" in onderwijs of patiëntenzorg. Die begeleidt geen onderzoekers, is het uitgangspunt. Reden waarom in de vorige versie van de nota deze hoogleraar het *ius*

promovendi, dat is de bevoegdheid om onderzoekers naar de doctorstitel te leiden, was ontvallen. De kritiek uit de raad en daarbuiten was voorspelbaar: zonder het promotierecht is een hoogleraar geen hoogleraar.

Maar volgens het juridisch advies dat Letschert bij de firma Capra Advocaten had ingewonnen kon het wél, zei ze drie weken geleden nog. Daar is ze op teruggekomen: "In formele zin kan de praktijkhoogleraar het *ius promovendi* niet worden afgenomen", staat er nu in de regeling. Toch zal deze hoogleraar dat recht niet uitoefenen, en dat op basis van een juridisch handigheidsje. Omdat het college van decanen de instantie is die in concrete gevallen de promotor voor een bepaalde promovendus aanwijst, is nu besloten dat de decanen dat gewoon niet doen: de praktijkhoogleraar zal nooit worden ingezet als promotor.

Of deze gang van zaken juridisch waterdicht is weet ook de rector niet: in de begeleidende tekst voor de U-raad zegt Letschert dat ze een en ander nog wel wil checken bij het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wammes Bos

Studenten U-raad: "Onderzoek naar rol HP in Israël nodig"

De studentengeleding in de universiteitsraad verwacht van het college van bestuur een nader onderzoek naar de rol van IT-producent HP in Israël en de bezette gebieden. Deze week nog krijgt het college daar een brief over, zegt Thomas Vaessen van Novum.

De actie is een vervolg op pogingen van de Maastrichtse afdeling van de Students for Justice in Palestine (SJP) om de Universiteit Maastricht tot een boycot van Hewlett-Packard te bewegen, met als argument dat HP meewerkt aan mensenrechtenschendingen in het gebied. HP zou onder meer materieel aan de Israëlische strijdkrachten leveren en actief zijn in de bezette gebieden.

Een driekoppige delegatie van de U-raadsstudenten trof ruim een maand geleden een aantal vertegenwoordigers van de SJP. Hen is duidelijk gemaakt dat, wil er in de U-raad steun komen voor een HP-boycot, meer onderzoek nodig is. Vaessen: "De SJP komt met veel documentatie van allerlei ngo's, maar die zijn misschien partijdig. Aan de andere kant verwees het college in zijn antwoord aan de SJP alleen maar naar de website van HP en de maatschappelijke verantwoordelijkheidszin van de onderneming. Ook dat is niet genoeg."

Rector Rianne Letschert gaf vorige week tijdens de U-raadsvergadering een kort verslagje van de bijeenkomst die het college van bestuur op 10 mei met de SJP had. Er was sprake van een "open dialoog", zei ze, waarbij het college aanbood dat de SJP samen met het team van de *Ambassador Lectures* in de herfst een serie colleges over het Israëlisch-Palestijnse conflict zou kunnen organiseren. Verder zal de SJP bij het studentenservicecentrum als officiële studentenorganisatie worden geregistreerd; de nog jonge SJP had die status nog niet.

De ontmoeting van college en SJP was al eerder afgesproken maar vond plaats na een incident rond 4 mei. De SJP had op die datum een lezing van een Israëlische dissident gepland in het gebouw van de rechtenfaculteit. Die werd door de decaan en het college op het laatste moment afgeblazen; men vond de datum, dodenherdenking, ongelukkig gekozen. U-raadslid Thomas Vaessen is vol lof over de constructieve houding van het college van bestuur tegenover de SJP maar hekelt dit specifieke besluit wel. Wat hem betreft had de lezing van een joodse dissident op 4 mei juist wel door moeten gaan, verklaart hij op persoonlijke titel en dus niet namens Novum. "Zeker omdat ze ook twee minuten stilte hadden voorzien. Dat was een goed signaal."

MT

Wammes Bos

UM richt eigen Jonge Akademie op

Ze zijn geselecteerd door de faculteiten en vinden het lidmaatschap volgens rector Rianne Letschert eervol. Zie hier de twaalf jonge wetenschappers die de eerste lichting van de Maastricht Jonge Akademie vormen, naar het landelijke voorbeeld van de KNAW. Het betreft zowel hoogleraren als (hoofd)docenten.

Het is een initiatief van rector Rianne Letschert. "Ik wilde graag een groep van jonge talentvolle

onderzoekers om me heen verzamelen, die het college van bestuur gevraagd en ongevraagd advies geeft over wetenschapsbeleid en -communicatie en interdisciplinariteit. Je krijgt tevens zicht op wat er leeft in deze groep." De 'jonkies' zullen ook lezingen en andere activiteiten binnen en buiten de universiteit verzorgen.

Letschert is zelf lid van de landelijke Jonge Akademie en zwaait volgend jaar af. "Na vijf jaar moet je

weg. Hoe de lokale afdeling dat gaat doen, moeten ze zelf bepalen. Ze zullen in de komende tijd een reglement opstellen. Nu zijn ze door de faculteiten gekozen, maar in de volgende ronde moeten ze hun eigen leden gaan kiezen."

De UM is niet de eerste universiteit die een Jonge Akademie optuigt. Utrecht, Groningen en Twente hebben er al een.

Foto: Loraine Bodewes

Wat hebben Mestrechteneer Tom Dumoulin en de gemiddelde wetenschapper gemeen? Dat hun succes, behalve uiteraard van hard werken en talent, óók afhankelijk is van toeval. In de topsport is dit algemeen bekend en probeert men de rol van het toeval zoveel mogelijk te minimaliseren. Langs de kant van de weg een Dumoulinnetje doen - weinig uitdrukkingen zullen in zo korte tijd zijn ingeburgerd - moet bij voorkeur worden voorkomen. Een gelletje te weinig of een veegje te veel kan je immers zomaar de overwinning kosten. In de wetenschap bestaat minder aandacht voor de rol van toeval. Zo zien beleidsmakers onderzoek nog steeds vaak als een lineair proces dat, mits maar de juiste vooraf bedachte stappen worden gezet, automatisch leidt tot wetenschappelijke doorbraken. Niets is minder waar. De ideeën die echt de moeite waard zijn overvallen je.

Euze Tom en de wetenschapper

Ook in het universitaire personeelsbeleid wordt de rol van toeval weinig onderkend. Dat beleid is terecht gericht op het binnenhalen en behouden van hardwerkend talent, maar niet alle talent stoot door naar een aantrekkelijke positie. Ik realiseerde mij dat onlangs opnieuw toen ik als lid van de Vici-commissie Sociale en Geesteswetenschappen vooraanmeldingen beoordeelde: in het ene vakgebied hopen kandidaten met briljante *track records* niet zelden van de ene tijdelijke baan naar de andere terwijl jonge talenten in andere disciplines soms al lang hoogleraar zijn. Het op de juiste tijd op de juiste plaats zijn, speelt een grotere rol dan je zou willen.

De constatering dat academisch succes afhangt van toeval is niet nieuw. Exact honderd jaar

geleden stelde Max Weber dat al vast in zijn beroemde voordracht over *Wissenschaft als Beruf*. Hij beschrijft het academisch leven - iets te dramatisch - zelfs als 'ein wilder Hazard.' Zijn tekst is overigens verrassend actueel en gaat over alle grote thema's van vandaag: de verbondenheid van onderwijs en onderzoek, rendementsdenken, specialisatie en het grote belang van het vaststellen van de feiten. Weber heeft minder aandacht voor de vraag hoe de rol van toeval bij het opdoen van ideeën, zoveel mogelijk kan worden bevorderd. Het belangrijkste lijkt me dat men in staat is om de gebruikelijke academische drukte af te wisselen met momenten van opperste concentratie. Als het er op aan komt, moet je in staat zijn om je wereld even heel klein te maken en diep te gaan.

Zo lijken topsport en wetenschap ook in dat opzicht op elkaar.

Jan Smits,
hoogleraar Europees Privaatrecht
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: A passport is the crowning glory of a successful integration

Photo: Joey Roberts

“A passport is a piece of encouragement to integrate”

To the right of the political spectrum, the popular idea is that a Dutch passport is not an automatic right. The liberals in the VVD view it as a ‘first prize’. One that you don’t get just like that. You have to show that you have something to offer, fight your way into the society, and show good will.

In the Netherlands, immigrants can apply for a Dutch passport after five years, but it seems that this rule will be tightened. A bill has been put forward to extend the term of naturalisation from five to seven years. The proposal has already been accepted by the Lower House and is now with the Upper House. Five years is too short to learn the language and to participate in society. If it were left up to the VVD, it would even be ten years.

Maarten Vink, professor of Political Science, cannot bear to think about it. He completely disagrees with the ‘right-wing’ argumentation and turns it around. “A passport is a sign of encouragement for those who want to integrate and participate, because it offers all kinds of rights. Our research, in which we followed newcomers for ten years, showed that immigrants who received a passport after five years had a greater chance at finding a paid job. For men, chances were 24 per cent higher, for women 36

per cent. If they only naturalise after seven years, chances drop to 10 per cent. Employers hesitate to employ non-Dutch citizens. They wonder about work permits, their asylum status, and their command of the language.”

Another not unimportant fact, according to Vink, is that immigrants from non-Western, unstable countries benefit most from a short naturalisation period. “In addition, they then feel more at home in the Netherlands and are more motivated to build a life for themselves here.

They finally have security. If you raise the bar to ten years, you are leaving people in suspense for a very long time. This is already happening in Austria. As far as I’m concerned, Canada gives a good example. Upon arrival, people are told that under certain conditions, they can naturalise

after four years.”

But do be careful, says Vink: a passport is not a universal remedy for all your problems. There will still be people who can’t find a job, or who become victims of discrimination. To find out exactly what the relationship is between naturalisation and integration, Vink has recently received a European subsidy of two million euro. He is going to look closely at eight countries: the Netherlands, Germany, the US, Canada and four Scandinavian countries (for more information, see mifestatus.com).

Not only the left-wing parties, but also the Dutch Council of State - which scrutinises all bills - is quite critical of the naturalisation bill, because it lacks in convincing argumentation. Vink agrees: “I think it is symbolic politics, to win right-wing voters.”

The senators have put forward questions to the State Secretary (Klaas Dijkhof, VVD), partly as a result of Vink’s research. They are now awaiting an answer.

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Not so Dutch experience

Do I live in the Netherlands? Descriptively speaking, I do. My address is in Maastricht; I have a BSN number and bread here is far too soft for my German taste. But leaving the geography and administration aside, do I? Sitting in Banditos, looking around, no single word in Dutch to be heard or seen. It is this famous international student bubble. My Dutch is to be pitied. As so many before me, I started eagerly to soak in as much *Nederlands* as I could because living in a country without knowing its language seemed like a sacrilege to me. Then exams hit. New courses in exotic languages such as Arabic distracted me; the extremely high level of English among the Dutch discouraged me. I love to explore Maastricht, I want to be able to say that I really lived here. I try to pay attention to Dutch politics, to try local food but I still do not feel comfortable to say that I *live* in the Netherlands with all its cultural implications. I live in Europe, in some international bubble that happens to be located somehow in Maastricht but the Dutch people I know also deliberately identify in cosmopolitan terms and assimilate to the international student culture they are part of too. It is weird to see how disconnected this community of students is of this country of 17 million people. Is it because we are so many? The issue of incentives again. Is it because Dutch as a language is not interesting enough since it is a) so close to German and English and b) it is a comparatively ‘small’ language? Maybe it is because the university doesn’t give us the feeling of being foreign students in the Netherlands, we feel too comfortable in our bubble. The internationalist vibe is far more important for UM than the fact they happen to be in a Dutch city. To be fair, one might rightfully argue that is not their responsibility. Maybe this aspect becomes so disregarded because Limburg is not Holland, always a little bit different? Nonetheless, nothing is really missing. Isolation in a like-minded community is so common and so hard to break through. Being an international isolationist in the Netherlands (let’s be honest, that’s what it is) is also an experience showing me a new aspect of how we identify and search for communities wherever we live.

Asena Baykal, student European Studies

Green light for academic staff policy after ‘elephant pregnancy’

Applause for the tenure track policy and broad consent for the professor scheme. Last week, the University Council showed that it was satisfied with the adaptations implemented by the rector after criticism from the council.

“A tremendous step in the HR policy,” said council member Mark Govers (academic staff) about the acceptance of in particular the memo on the tenure track procedures (see *Observant* 28). This constitutes an important part of the career policy for academic staff, something that was carried out in a completely random way by the faculties for many years. The present memo includes a uniform outline and clear basic principles. Govers called for a round of applause from the council for rector Rianne Letschert’s efforts, who in turn spoke of ‘an elephant pregnancy’, which after all can last 22 months. Letschert herself has only been in the job for less than a year.

The elephant metaphor also applied to the professor scheme (‘recruitment, selection and appointment of professors at the UM’); this is also an attempt to set up uniform rules for the types of professors who may work at the UM, and this policy also dragged on for a long time. The latter

memo was cause for more criticism: for example, there was hardly any to no provision for intervention by faculty councils in the appointment of university professors. This is the special category of exceptional professors who cover a certain area of science deemed strategically important by the Executive Board. The UM has four of those at the moment. In practice, this concerns people from elsewhere, or sometimes even a group that is ‘bought’, a process where speed can be of importance. The regulation now contains the stipulation that the ‘anchor’ faculty in such a case is called together for an urgent meeting, receives information about the candidate, and is subsequently able to put forward a recommendation.

Another at least equally fundamental issue concerned the figure of the professor of professional practice, a variant of the professor occupying an endowed chair - someone who is appointed and paid for by an external party. Whereas the latter should meet all regular requirements, including proven research qualities, the professor of professional practice is taken on for “specific co-ordinating roles and positions” in education or patient care. Such a person does not supervise researchers, is the basic principle. This is the reason why in

the previous version of the memo, this professor had been deprived of the *ius promovendi*, which is the authority to guide researchers to their PhD title. The criticism from both within and outside the council is that without this PhD right, a professor is not a real professor.

But according to the legal advice that Letschert sought from the legal firm Capra Advocaten, it was possible, she said three weeks ago. She has retracted this: “In a formal sense, a professor of professional practice cannot be deprived of the *ius promovendi*,” the regulations now state. Nevertheless, this professor will not make use of that right, and this is based on a legal trick. Because the Board of Deans is the body that designates supervisors for particular PhD students, it has now been decided that the deans will not do so in such a case: the professor of professional practice will never be appointed as a supervisor.

The rector is not sure whether this course of events is legally airtight: in the accompanying text for the University Council meeting, Letschert says that she wishes to check things with the Ministry of Education, Culture and Science.

Wammes Bos

Tihange protest finds little response as yet at the UM

Photo:Wikipedia

On 25 June, various German, Belgian and Dutch action groups will organise a human chain around nuclear power plant Tihange 2, in an attempt to have it closed. This plant is approximately 50 kilometres from Maastricht and has shown defects for years, including cracks in the reactor vessels. The plant was shut down for a long time, but according to the authorities it is safe again. A recent inspection is said to have proved this. The action groups that have united in the ‘*Kettingreactie Tihange*’ initiative (Tihange Chain Reaction) have planned a 90-kilometre human chain running from Aachen through Maastricht and Liege to Tihange. In the Netherlands, a number of South Limburg mayors and

city councils support the initiative. UM employees are also involved in the preparations, such as Jan Muijtjens from the Records Department. The Executive Board was asked for support too, among others in the form of a modest subsidy. The Executive Board is not inclined to do so. It has “sympathy for the request, but is striving for a neutral position in the many requests for support,” wrote the spokesperson for the Board. Partly because of this, the Executive Board is not going to fall in with the request to act as ‘ambassador’ for this case, as the mayors are doing. The campaigners have been given the opportunity to use the channels of the Marketing & Communication department for their message.

So far, e-mail attempts to get the student associations and fraternities/sororities moving, have proved fruitless, says Muijtjens.

In the meantime, a greater danger is threatening the action: the organisers have been told that they themselves will have to provide signposting and professional traffic wardens, something that would cost 66 thousand euro. Different cities, including Maastricht, as well as the Province have already offered substantial amounts of money this week to meet the costs. The organising groups are optimistic about the outcome

Wammes Bos

A ‘fishing expedition’ for sustainability at SBE

A lot is happening in the field of sustainability – in the broad sense of the word, so including issues such as social equality – at the School of Business and Economics, but what exactly? And by whom? To discover this, a Sustainability Research Theme was set up from within the Graduate School. Co-ordinator Rob Bauer, professor of Finance, organised a brainstorming session last week, where sixteen researchers presented their projects.

It is a ‘fishing expedition,’ says Bauer beforehand. This afternoon is mainly intended to find out what everybody is doing and to bring people in contact with each other. Not just within SBE, but also elsewhere in the university. Staff members from ICIS and UNU-Merit are already present today, Bauer hopes that in the future representatives from all faculties will join in. This could lead to collaboration and joint projects. “Sustainability in education and research is an important theme, also for students and the accreditation.” After mapping out what is already being done, the Sustainable Research Theme team have the ambition to set up more projects – with or without partners from other faculties and beyond – and to create a clear message for the outside world.

Starting at the beginning appears to have been a good idea, it seems during the afternoon. Almost every presentation elicits the same reaction from the audience. They see connections with their own research, that of their PhD candidates or students. Some speakers have been dealing with sustainability for a long time, for others it is new. Paul Smeets, assistant professor at Finance, has been doing research since 2007 into how to get investors to put money into social enterprises, while Yannick Bammens, associate professor at Organisation and Strategy, has recently turned his focus on green innovations in his research into innovation management in family businesses.

Many promises are made to meet again and share literature. “We would like to have another session like this in autumn and then also invite PhD students,” says Smeets, who is a member of the Sustainable Research Theme team. “We would then like to create subteams, for example, one for education and one for research. We also want to set up a good website, which would contain everything that the UM does in the field of sustainability. I think that we do much more than other Dutch universities, but with the occasional exception, we communicate this message poorly.”

Sustainability is one of the five main themes in SBE’s new strategic plan, which was published earlier this year. The other four are Behavioural Policy Design; Conflict, Cooperation and Diversity; Data-driven Decision Making, and Human Capital Development and Employability. A brainstorming afternoon will soon be organised for those themes as well.

Cleo Freriks

Latest news on www.observantonline.nl
Become member of facebook.com/ObservantUM

Guess who's coming to dinner

“Could you take a look at this dead mouse?”

*

Mark Post
59

Professor of Physiology and inventor of the first cultivated hamburger * married, son (16) and daughter (18) * lives in Berg en Terblijt

Michelle Hulsman
20

third-year student (2nd-year Medicine) * member of independent sorority Sororitas

Chazz Sutherland
20

second-year European Law School * member

Maartje Koot
21

third-year Psychology * member

Elsemieke Mols
22

third-year Medicine * member

Bo te Baerts
20

third-year Dutch law * member

Tuesday morning, 30 May, the day after the professor dined with the girls, in the Editor's office of *Observant*.

“And? Did they have hamburgers?” The colleagues fervently hoped that the girls of Sororitas would have served hamburgers to the cultivated-hamburger professor Mark Post.

“No, that would have been some joke. They served risotto.”

“Risotto again?” That dish, in whatever variation, was often on the menu in this series, giving some colleagues the idea that students always make risotto.

“Mark Post thought the dish was fantastic.”

“Were the girls at all interested in him?”

“Certainly. They are sweet, humorous, but goodness, such chatterboxes! Name any subject and we talked about it. And then the story of that dead mouse ...”

Monday evening, 29 May, having dinner with the girls of Sororitas.

“Could you take a look at this dead mouse?” Michelle Hulsman asks. “I am not quite sure which organ it is.” She hands over her telephone to Mark Post, professor of Physiology. Hulsman must have thought: “There is a doctor visiting who did research on rats, he must know a lot about mice too.”

Post looks attentively at the photograph. “We have a cat in our student house and he is always out to get me. If I walk to the shower in my dressing gown, he angrily jumps on me. Just look at my arms, covered in scars. Every now and again, he leaves a gift at my door: dissected mice with skull and tail, I once even got a bat.” A few girls give dirty looks. Hulsman, laughing: “I take pictures of them, I am always curious to see if I recognise an organ.” After doing Biomedical Sciences for a year, Hulsman switched to medicine. Anatomy intrigues her; there is no doubt about that.

Post reckons he sees the large intestine. “Wow, intense,” shouts medical student Elsemieke Mols. “But I don't see any twists.” “The large intestine twists less in mice,” Post educates. Then: “Wait, the photograph is very much enlarged. It could be the stomach after all.”

After a question from Bo te Baerts, it becomes clear – not fifteen minutes after his arrival – that they are dealing with the cultivated-hamburger professor.

“Wow! That was in the newspaper,” they say. It was a huge happening in the summer of 2013 in London, where Post subjected the cultivated hamburger to a tasting session in front of the world press. “There was no fat in it at that time, we added that later. But it really tastes like a hamburger.” A brilliant idea, says Te Baerts. “How did you come by the idea?” Hulsman, laughing: “I was sitting on the loo and suddenly I thought ...” Is it vegetarian, one of them wants to know.

“No, it is just meat that grows in our lab,” says Post. All eyes go to Maartje Koot, the vegetarian in the group. “Whether I would eat that? I think I might.” Still, the main objective wasn't animal cruelty, but food security and the environment, Post emphasises.

He is asked about four times when this cultivated hamburger will be on the shelves in the supermarket. “I am doing psychological research, for which I have appointed a master's student from Dijon. I want to know how one would market such a product.” Chazz Sutherland: “Ha ha, you started off with Medicine, then Psychology and you ended with Marketing.”

It is over 25 degrees; the group of six are sitting at the table in a spacious attic studio on the Brusselsestraat. The windows are open and the fan is on high. Koot places the starter on the table: “a glass with “cold tomato sauce, garlic, avocado mousse and lemon, em, some salt and

pepper, also some sesame seeds and croutons with a dash of rosemary.

Oops, the croutons have softened a little, that is a pity.” “Looks good,” Post laughs, “but you need to work on your oral presentation.”

Later on, when conversation has turned to test tubes – and how boring it can be to work on them day in and day out – Psychology student Koot comes back to her presentation skills. “I have that test tube feeling regularly, but then with people. During my bachelor's research, I had to tell our test subjects the same story time and again. Anyway, you saw how well I presented the starter. It makes me slightly hysterical!”

Post studied Medicine in Utrecht – “I wasn't a member of any association, but I played hockey” – and specialised in Surgery for five years. “Just before the end, I quit; it wasn't my thing.” Te Baerts can't imagine it at all: working hard at a certain career and then just giving up everything. Post: “I just didn't find it challenging enough, I am not one for patient care. I really need to come out of my comfort zone, otherwise I get restless.” Aha, maybe that is something genetic. Actually, Post moved 22 times in his life. “Umpteen times within Amsterdam. Why? I don't know, maybe my father was restless.” When he completed his PhD, Post went to the United States (Boston and New Hampshire). He returned to the Netherlands in 2001. The UM, as well as a few other universities, asked if I would come and work for them. Maastricht is really the best in the Netherlands in the cardiovascular field.”

One of the bottles of red wine brought by Post is

opened with the risotto and small tomatoes and mushrooms (and for those who indulge, Parma ham). It says Kapelkeshof on the label. “It is from the Peel,” says Post, “I received it for giving a talk to civil servants in Peel en Maas.” “Peel? Guus Meeuwis sings about that place, doesn't he?” someone says (the singer sings about it in his song *Brabant*). “No way,” another calls out. “Peel en Maas is in Limburg, near Horst.”

Then Post takes something from his plate of risotto and places it on the table. “O no!” Mols says, somewhat embarrassed. Post: “Calm down, it has been found, no problem,” and he calmly continues to eat. Koot: “What was that? Did you spit while talking Chazz?” Sutherland, who is sitting on the opposite side, shakes her head. Mols: “Case of A time. We don't talk about that.” It starts with an H and ends with an R.

Wendy Degens

QUALITY OF THE FOOD

★★★★★

“Starter was good, tomatoes were a little bitter and the pieces of toast slightly soggy underneath. Main course: best risotto I have ever eaten! Fruit Mon Chou pie was excellent, balance was superb.”

CLEANLINESS

★★★★★

“Who pays any attention to that when you are having an animated evening?”

HOSPITALITY

★★★★★

“Best chair, fan and open windows to make the temperature bearable. Lively conversation.”

Score (maximum of five stars), given by prof. Post

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Professor Mark Post eating with Sororitas sorority, clockwise starting from the far left: Bo te Baerts, Maartje Koot, Elsemieke Mols, Mark Post, Chazz Sutherland, Michelle Hulsman Photo: Loraine Bodewes

More intensive UM supervision during hazing

“I haven’t received any signals that things happen during hazing here in Maastricht that shouldn’t be allowed,” says rector Rianne Letschert. But she admits that things aren’t all that clear. Also, the SSC director will carry out unannounced visits.

Hazing is in the news again. It was recently announced that criminal charges will be brought concerning an incident in 2016 that occurred in student union Vindicat in Groningen, when a senior student stood on a freshman’s head. Groningen university will now introduce a code of conduct, something that has existed in Maastricht for years. *NRC Handelsblad* subsequently published a series on hazing, especially about the practices in Groningen. In the process, the newspaper appealed to the Freedom of Information Act to acquire information. A remarkable outcome was the fact that the supervising body acting on behalf of the University of Groningen, was ignored by the student associations for years. They just did what they liked.

Something like that would be impossible in Maastricht, say Letschert and Pascal Breuls, director of the Student Services Centre (SSC). This partly has to do with the age and hence the stature of the associations; Vindicat in Groningen, for example, is more than 200 years old and an institute in itself, whose board members - at least until recently - were able to openly distance themselves from university opinions.

In Maastricht, associations are much more interwoven with the university. The SSC director especially, plays a large role in this. Breuls consults with the chairpersons on all kinds of subjects every six weeks, including the introduction periods. These associations are compelled to submit their hazing plans beforehand, just like the thirty fraternities that operate under the flag of ‘Onafhankelijk Maastricht’ (Independent Maastricht). Breuls: “The plans were submitted a few weeks ago and I have some queries. It says somewhere that the first-year students will be tested every evening on things like their knowledge of the mores of the fraternity/sorority, and when they don’t get the question right, they have to carry out an order. I want to know what the orders are, where it will happen, and what the schedule is.” The latter is connected with the rule in the *Introduction Period Code of Conduct*, which states that a minimum of six hours of uninterrupted sleep each night is compulsory during hazing. All associations and all organised fraternities/sororities sign this code of conduct annually. The drift of it (among others, very little to no alcohol, no humiliation, guarantee of physical and mental safety) was recently made well and truly understood to the association boards during their annual meeting with the UM’s

Introduction Period Committee. This committee has a student counsellor (who is also a confidential advisor for the association) and the university’s medical officer in its ranks, while Breuls himself is chairman. As SSC director, he is also the person who imposes sanctions for violations, “after consultation with the Executive Board,” as the regulations state. The penalty for not submitting a plan is that the association or fraternity/sorority concerned does not get mentor groups during Inkom. They really need those mentor groups to be able to recruit new members. “Inkom is a crucial time for them,” says Breuls.

Another sanction that hits home hard is withdrawal of board grants. Such a sanction was provisionally imposed on Tragos last year, after a number of slips during hazing. Letschert felt that an implicit punishment was too much in this instance. The rector spoke out loudly in *Observant* last year - when she had just taken up her position - about sanctions to be taken in the case of any similar ‘situations like in Groningen’: not just the withdrawal of board grants, but also make the board members step down, she said. She now doubts whether she has the authority to enforce

this. In addition, she also wonders if students who have committed criminal acts during hazing, can be removed from the university. “I will look into it,” she states.

The common theme in the approach to student associations and fraternities/sororities, say both Letschert and Breuls, is mutual trust. This trust has increased among UM board members since Letschert read the ‘self-reflections’ that she had asked the associations to submit at the end of last year. Those documents are not public, Letschert promised them. “But they were wonderful reports, they were very open. They realise that the world around them has changed, that issues that play elsewhere reflect on them too, as well as on the UM. I told them that they have a responsibility in this, for each other as associations but also for the reputation of the UM. This realisation has sunk in with them. They also have detailed protocols for when something goes wrong, I was very impressed with that.” One of the things that have been set up, is mandatory reporting of any crisis situation. Breuls: “They can call me in the middle of the night in that case.”

The rector also adds: a negative approach of the associations is misplaced as far as she is concerned. “They told me all about what they do in the neighbourhoods, social activities, I didn’t know that.”

There are still some weaknesses when it comes to supervisions, she acknowledges. To start with,

Hazing in The Hague Photo: Gerard Stolk/Flickr.com

there are fraternities that are not registered and that have no official relationship with the UM. SSC does not know exactly how many of these there are.

Furthermore, the most fantastic plans can be submitted, but do people stick to them? In Groningen, this didn’t always happen. For that reason, the rector said, SSC director Breuls will make unannounced visits during hazing. The agreement was already in place with the associations, says Breuls, but since his appointment two years ago, he has never carried it out. His predecessor, Astrid Boeijen, didn’t do so either, as far as she can remember. Not that distrust is now the rule, says Breuls: “I will do it specially to have an answer for the media. Because they always ask - you at *Observant* as well - how I know for sure that nothing happens.”

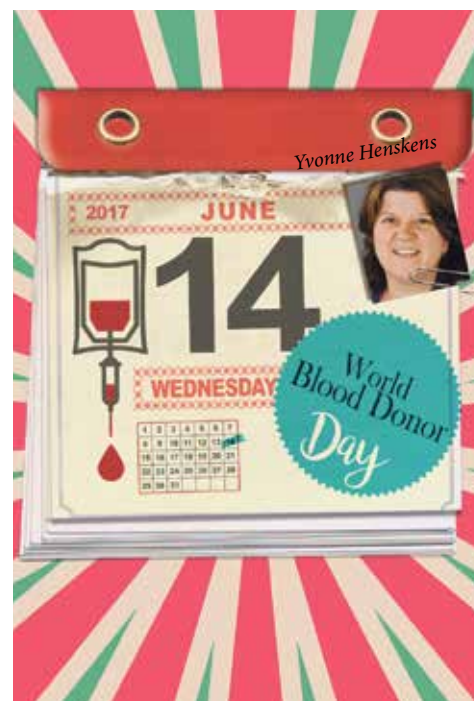
Letschert on that topic: “If something had happened, I would have had calls from parents, or complaints from students.”

Agreements have also been made on the media approaching the associations themselves. Letschert felt sorry for the Tragos chairman last year, “who is a young guy and he was bombarded by the media.” Breuls adds: “They often don’t know what to say. The agreement is now that they may refer to the UM.”

Wammes Bos

Where does all the blood go?

Twenty thousand bags of blood are used by MUMC+ every year. To facilitate this, the hospital - just like all other hospitals - depends on donors. They will be the centre of attention on **14 June** when it is **World Blood Donor Day**. But what actually happens with all that blood? About half of it is used for people who cannot make blood in the normal way, which is through bone marrow, says **Yvonne Henskens**, head of the blood transfusion laboratory at MUMC+. This may be because they suffer from leukaemia. “These patients are treated with stem cell transfusions and are dependent on donor blood for red blood cells and platelets for weeks or even months.” The same - although often for shorter periods - applies to patients whose bone marrow has been affected by heavy chemotherapy. Most of the remaining blood is used on the operating table, although there are more and more alternatives for this purpose. “A doctor will first try a

Illustration: Simone Golob

salt or protein solution. After that, he or she may choose between red blood cells, blood platelets, or plasma. But because of new operating techniques, patients lose less blood. Another thing that can be done, is to suck up the blood that has leaked out, filter it, and return it to the patient. And those who are young and fit enough, sometimes donate their own blood a few weeks before the operation. This blood is then returned to them.”

There is always a risk with a blood transfusion. “Dutch blood is, however, very safe and is elaborately tested and treated against viruses. But just imagine that someone has a peanut allergy and the donor had just eaten peanuts. Then that blood will contain allergens.”

There is no shortage of blood donors in the Netherlands, but a watchful eye needs to be kept on it. “To maintain the level of the donor population, we do need more young donors. Sometimes there is a shortage of certain blood groups. Occasionally, there is a shortage of blood platelets, as these can only be kept for seven days and their use varies considerably.”

CF

eng

European Studies celebrates fifteenth anniversary with lecture by Europe correspondent Caroline de Gruyter

“I am for Europe so that is what I believe the number of hate ma

Brexit was inevitable; the British had been in “sabotage mode” for years, says Caroline de Gruyter, Europe correspondent for NRC Handelsblad in Vienna. Their constant hacking away at Europe was disruptive and fuelled Euroscepticism in other countries. The tide now seems to be turning. De Gruyter is the keynote speaker this Saturday during the celebrations of the fifteenth anniversary of the bachelor’s programme of European Studies.

Don’t misunderstand her, she is well disposed towards the United Kingdom, but Caroline de Gruyter can do no more than conclude that the British have been “checking out slowly and inarticulately” for years. They always had one leg in and one leg out of the European Union, she continues. They did not join the euro or the open borders of Schengen, two subjects that have always been high on the EU agenda. “The British were traditionally very active when it came to foreign

politics and trade, issues that they believed in and where money could be made. That was when they sent their best people to Brussels, where they appeared exceptionally prepared. I saw their attitude change when I was a correspondent in Brussels from 2008 until 2013. When someone from Britain took his or her place at the conference table, it was no longer the top man or woman, sometimes nobody at all from Britain was present. All dominant discussions - euro, refugees, and migration - took place without the United Kingdom. They felt less and less part of the story and were focussing on themselves more and more. The only thing they wanted was to make cuts in the budget.” The increasing

Euroscepticism in the UK also infected countries, such as the Netherlands, Denmark and Sweden. “Prime Minister Rutte joined in as well. The UK became a kind of token woman: whatever the British said about Europe, was always worse. A British ambassador in Brussels, he is no longer there, once said to me: ‘because we set ourselves up as outsiders, we were better able to overlook the battlefield and ask confronting questions. We held up a mirror to the rest, but we grew in that role to such an extent that we became the mirror.’ That is correct. The British pushed for the expansion of the EU: their trade would grow and at the same time, political decision-making would lose momentum. A small group usually

e de Gruyter

“at I wrote. You wouldn’t mails I received”

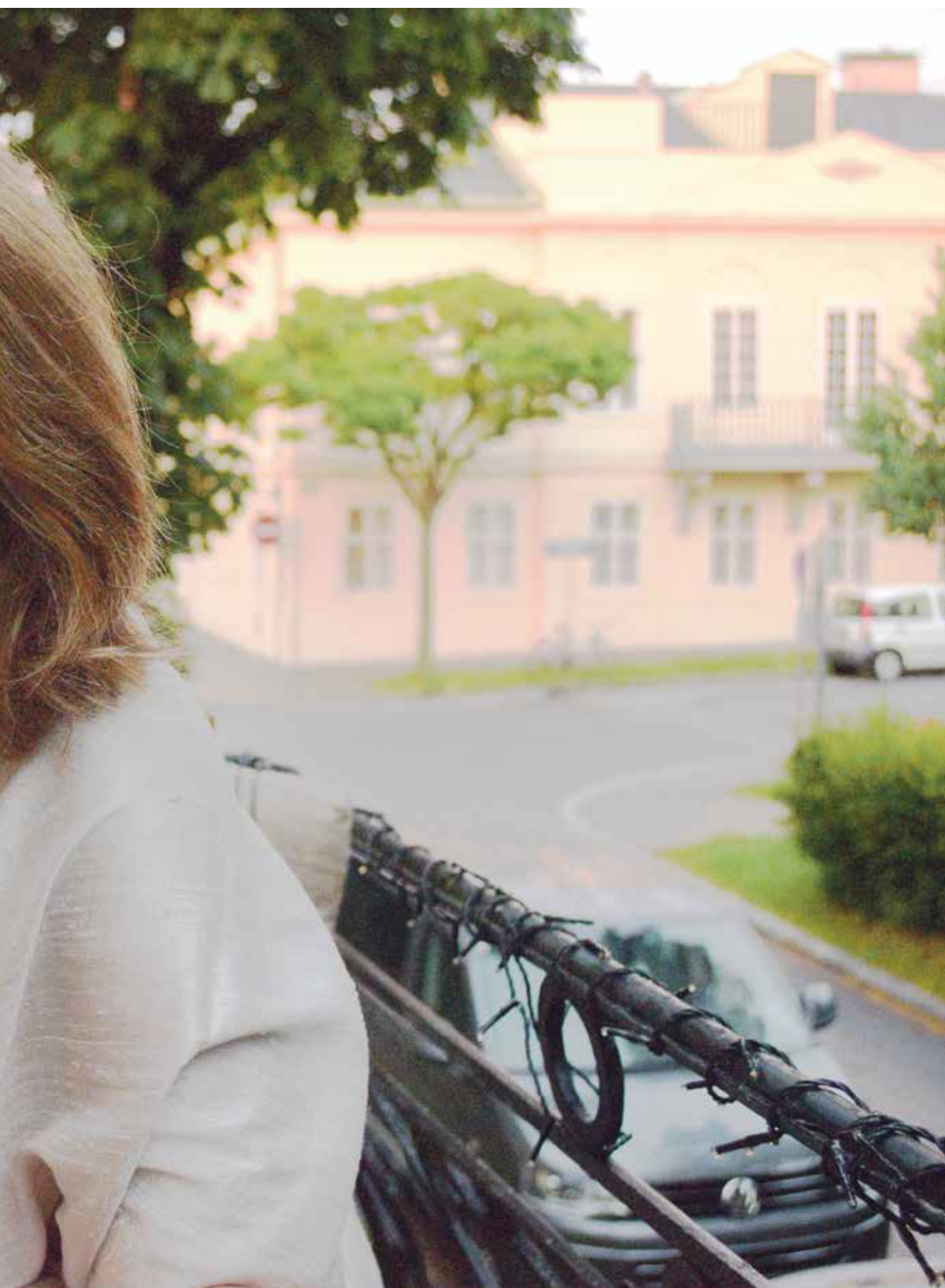

Photo: Thierry Béchet

takes decisions more quickly than a large group. But with that expansion, the heart of Europe has moved to the east, it is now here in Vienna. Germany’s role has become more important, the debate is moving from Brussels to Berlin and the UK seems further and further away.”
What is to happen with European defence? How far will we go with countries such as Poland and Hungary, which stray further and further from European values and standards? De Gruyter feels that those critical questions posed by the British were useful. “It is a good thing that they put the cat among the pigeons, but that should happen with one’s heart in a matter.

If that is not the case, you are left with cynicism. Towards the end, the British had no respect for the sensitivities of others, while the others did take theirs into consideration.”
So, a Brexit was inevitable and eventually the most favourable outcome, De Gruyter argues. “Just imagine that the Brexit had been narrowly averted, then we would find ourselves with 49 per cent of disappointed Yes voters and Cameron as Prime Minister. He would have had to tackle the Eurosceptics in his party and would not have been able to achieve much in Brussels. It would have been a disaster.”
The Brexit seemed to be advantageous for the populists,

Who is Caroline de Gruyter?

Caroline de Gruyter has been a Europe correspondent for daily newspaper *NRC Handelsblad* in Vienna since 2013. Before that, she worked as a correspondent in Brussels for ten years, five years in the Middle East (in the Gaza strip and Jerusalem), and four years in Geneva. She also writes for the Carnegie Europe think tank and has written three books. She is a member of the European Council on Foreign Relations. In 2013, she received the Anne Vondeling Prize for political reporting. The jury stated, among others, that she was “formidably well informed”. In 2015, she won the Helderling Prize for best columnist with her weekly *NRC* column ‘*In Europe*’.

who already swayed along on the waves of the “British hacking away at everything that Europe stood for. Objections by Wilders, Le Pen and other populists are partly justified: there is fear of globalisation, there is fear for mass migration. On the other hand, there are the often coarse and rude statements by both the extreme right and left. For a long time, we didn’t have an answer for that, it worried me that a disagreeing voice was hardly ever heard. I am for Europe and that is what I wrote. You wouldn’t believe how many hate mails I received, but also messages from people who wrote: ‘Keep it up!’ Why don’t you write a letter yourself, I asked more than once. ‘I don’t want to be subjected to a barrage of abuse,’ was the answer.”

At the end of 2016, after the Brexit and the election of Donald Trump, De Gruyter saw the tide turning. “In Austria, Alexander Van der Bellen (a former leader of the Greens) was chosen as President in December, in France, Emmanuel Macron made headway. At the time, I wrote: keep a watchful eye on that man, he says what the French want to hear. In European cities, pro-European clubs arose, in Spring Wilders lost and Macron became president. The large political centre is worried, wants to be heard, and is finding its voice again. Europe is gaining self-confidence again. It is not a coincidence that Germany is intervening in countries such as Hungary and Poland, which are drifting away from European values and standards, conducting an anti-European campaign, but at the same time being the largest receivers of subsidies.”

The Netherlands is taking up an interesting position in Europe, De Gruyter explains. “We participate in everything, but we also followed the UK in its role of Eurosceptic. We looked too much towards London when we wanted to block plans. That is no longer possible. The whole political game is changing now that the north has less power. The Netherlands will have to forge new alliances; we will have to work better together with Germany, Spain, Portugal, and Austria because maintaining the internal European market is of vital importance to us. It is worth much more than our trade with the UK. The government will have to take responsibility for Europe and explain to its citizens that our interests need to be safeguarded by European civil servants that we ourselves have appointed.”
She ends with a prediction: “Now that a great Eurosceptical power has dropped out of the union, the smaller countries will become more European.”

Riki Janssen

The conference with the lecture ‘Future perspectives of Europe’ by Caroline de Gruyter is on Saturday, 10 June (11:00hrs until 13:00hrs) in the Franz Palm Lecture Hall, Tongersestraat 53 (SBE building). Everyone is welcome. For more information: baes15.wordpress.com

Universiteitskoor viert lustrum

“Ik wil iedere kleine noot kunnen horen”

Ho-ho-ho-ho-hooo klinkt het maandagavond in de hal van de Kapoenstraat 2. Hier oefent het Universiteitskoor voor hun lustrumconcert. Op zaterdag 17 juni zingen ze de Carmina Burana in het MECC. In de veertig jaar dat het koor bestaat is er het nodige veranderd.

Tekst: Cleo Freriks

Foto: Joey Roberts

Het zijn voorlopig alleen de mannen die vanavond repeteren. Het is drie weken voor het concert en dirigent Wim Vluggen wil de puntjes op de i zetten van de stukken die de bassen en tenoren alleen zingen. Dat is wat saai voor de vrouwen, dus die komen pas na een uur binnen druppelen. Vluggen klapt het tempo. Sommigen halen te veel adem, anderen op het verkeerde moment. “Daar kun je geen adem halen, dat duurt te lang. En let op de e’tjes, die zing je echt allemaal.” Even later bij een ander stuk: “Hij (componist Carl Orff, red.) is heel accuraat in het schrijven van de accenten, dus zing ze

alsjeblieft ook. Ik wil iedere kleine noot kunnen horen. Zing met zelfvertrouwen, maar niet met te veel kracht. Dan wordt het schreeuwen.” Het klinkt misschien streng, maar het wordt vriendelijk gebracht. De sfeer is geconcentreerd maar relaxed. Iets wat de oud-leden die naar de reünie in februari kwamen meteen herkenden, zegt voorzitter en jurist Menno de Bruin. “Toen waren bijna alle leden Nederlands, nu is meer dan de helft buitenlands. Toen bleven mensen veel langer lid omdat studenten langer

“
We willen
zoveel mogelijk
voor iedereen
openstaan, maar
het niveau moet
ook redelijk hoog
zijn.”

”

Burana zijn we zelfs met 110. Maar de sfeer, die is onveranderd.” Vluggen, die inmiddels 22,5 jaar de dirigent van het Universiteitskoor is, vindt dat in die tijd de kwaliteit vooruit is gegaan. “Deels

over hun studie deden, nu blijven uitwisselingsstudenten maar een half jaar. Toen waren er zo’n vijftig leden, nu gemiddeld tachtig tot negentig, voor de Carmina

komt dat doordat we met meer zijn. De laatste jaren hebben we geluk: er kwamen veel kandidaten op auditie.” Zo kun je niet alleen de beste zangers selecteren, maar bijvoorbeeld ook de tenoren in hoge en lage verdelen. “Met achttien klinkt dat heel wat sterker dan met zes.”

De andere reden voor de kwaliteitsslag? Het toegenomen aantal Duitsers. “Zonder andere nationaliteiten tekort te willen doen, merk ik toch dat Duitsers meer discipline hebben. En als ze zich ergens aan verbinden, dan komen ze. Een paar jaar geleden hadden we een programma met filmmuziek. Sommige studenten vonden

“
*Er komen de
 laatste jaren veel
 kandidaten op
 auditie*
 ”

dat niets en blijven dan een half jaartje weg.” Zo niet de Duitsers. De Bruin denkt ook dat de koorcultuur die bij onze oosterburen heerst, een pluspunt is. Sowieso hebben de meeste zangers al enige ervaring voordat ze bij het Universiteitskoor komen. “Ik denk dat we er ieder jaar maar vijf à zes hebben die nog nooit hebben gezongen”, zegt student-bestuurslid Pierre Wilckens. “We willen zoveel mogelijk voor iedereen openstaan, maar het niveau moet ook redelijk hoog zijn. Anders lukt het niet om in een half jaar een stuk in te studeren.”

De dames zijn inmiddels binnen, maar ze moeten nog even wachten. “Nog vijf minuten”, roept Vluggen en hij steekt een hand op. Hij wil het tempo van een bepaald gedeelte nog wat omhoog brengen. “Jullie beginnen te langzaam op die kwartnoten.” Knippend met zijn vingers geeft hij het tempo aan. “Perfect.” Het koor zal tijdens de uitvoering alleen begeleid worden door twee piano’s en percussie. “Normaal speelt bij de Carmina Burana een heel orkest mee”, zegt Wilckens. “Het is een spectaculair stuk”, vindt De Bruin. Vluggen is het met hem

eens. “Heel levendig.” Er is geen strijd om de solopartijen, die zoals altijd worden ingevuld door professionele zangers. “En soms door studenten van het conservatorium”, zegt De Bruin. “We willen niet dat onze leden alleen maar met hun eigen stuk bezig zijn.” Waar wel nog even op gelet moest worden was de uitspraak. Het stuk is weliswaar in het Latijn, maar spreek je dat op z’n Duits of z’n Nederlands uit? “We hebben gekozen voor Duits, omdat de componist ook Duits is”, vertelt De Bruin. In de hal van de Kapoenstraat 2 klinkt weer het

ho-ho-ho-ho-hoo. Dit keer zijn het de dames die inzingen, terwijl de mannen een frisse neus halen. Maar niet voor lang. “*Break is over!*”, roept Wilckens. En nadat er aan alle kanten stoelen zijn bijgezet, 110 mensen passen niet zo maar in een hal, gaat het koor los vanaf het begin: “*O Fortuna, velut Luna.*”

Carmina Burana, zaterdag 17 juni, 20.00 uur, MECC Maastricht, kaarten kosten €20 (studenten: €15) en zijn te krijgen via www.umchoir.nl

Strenght & Conditioning: tien keer per week

Na een uur is de pijp leeg

Foto: Joey Roberts Illustratie: Janneke Swinkels

Een jaar geleden opende het nieuwe universitaire sportcentrum van UM Sport zijn deuren. Observant trekt wekelijks de sportschoenen aan en neemt tot aan de zomer deel aan een van de lessen. Vandaag: Strenght & Conditioning.

De beginneling: “Hoorde je hoe stil het werd halverwege de les?”, vraagt trainer Edwin Janssen na afloop. Ja, nu hij het zegt. Het gekke van de drie vriendinnen was inderdaad verstomd, maar veel aandacht had de verslaggever van dienst daar toen al niet meer voor. Laat staan dat ze nog in staat is om na afloop van het uur een uitgebreid antwoord te geven.

Strenght & Conditioning is niet voor slapjanussen, dat wordt al tijdens de warming-up duidelijk. Het is looppas (voor- en achteruit), kruispas, kniebuigingen en springen in rondjes om het uitgezette circuit. De zware ballen, matjes, steps, skippyballen en gewichten wachten geduldig op wat komen gaat: twee keer negen oefeningen van een minuut, een keer negen oefeningen van 45 seconden. Het is springen in alle soorten en maten, opdrukken, snelle dribbels, schuiven en tillen van gewichtjes. Geen enkel station is hetzelfde, afwisseling troef. Aan het einde van de derde minuut - na iedere oefening is er twintig seconden pauze - steunen de handen al op de bovenbenen en is de ademhaling zwaar, de meegebrachte handdoek is verworpen tot een zweetdoekje. Hoezo een goede conditie? Tijd om lang te piekeren is er niet, want er wachten knie-

buigingen met een paar kilo aan gewichtjes op de schouders. “Blijft recht voor je kijken”, moedigt Janssen aan, “dan is je houding goed”. Even later, wiebelend en trillend op een doormidden gesneden grote bal die je met beide handen vasthoudt terwijl het lichaam er in het gunstigste geval als een ‘plank’ uitziet, komt hij weer langs. “Gaat goed.” Zodra hij zich omdraait zakt de plank in elkaar en zijn de gestolen tellen rust op de harde vloer een welkome verademing. Na een uur is de pijp leeg. Goed leeg, want de dag erna is het lijf nog moe. Maar goed, je wilt je conditie verbeteren of niet. Toch?!

De expert: Hij vermoedt dat sommige mannen de Strenght & Conditioning-training onderschatten en hem dus links laten liggen. Maar zij die komen, hebben er veel plezier in, weet Edwin Janssen, niet alleen sportdocent bij UM-Sport (fitness, handbal, conditietraining) maar ook bondscoach van de handbaldames onder de zeventien. “Geen enkele les is hetzelfde. Iedere instructeur heeft zijn eigen stijl, maar het gaat altijd om het verbeteren van je conditie, kracht en balans.” Janssen wijst erop dat iedere oefening een combinatie is van verschillende bewegingen. “Het

is nooit alleen opdrukken of springen, je gebruikt altijd meerdere spieren.” Het is pittig, erkent hij, maar ook een goede manier om je conditie op peil te houden “en je frustratie eruit te gooien”.

Voor wie: Voor iedereen, van beginner tot vergevorderde. “Je kunt de training makkelijk aanpassen aan je niveau. Wordt het moeilijk dan neem je wat minder gewichtjes of doe je het een beetje kalmer aan. Is het te makkelijk, dan zet je een tandje erbij.” De dames zijn meestal in de meerderheid, maar er is een vast clubje heren dat zich vaker laat zien.

De feiten: Strenght & Conditioning wordt tien keer per week gegeven: op maandag, dinsdag, woensdag en vrijdag van 11.30-12.30. Op maandag ook om 16.15-17.15, dinsdag om 19.30-20.30, woensdag om 16.00-17.00, donderdag om 18.15-19.15, vrijdag om 18.00-19.00 en op zondag om 15.30-16.30.

Riki Janssen

English version on www.observantonline.nl/english

De foto van psychiatriehoogleraar Jim van Os bij het afscheidinterview op pagina 11 (Observant 33) is gemaakt door Joey Roberts.

Film: *The Fury Of A Patient Man*

Wraak in Segovia

Still uit *The Fury Of A Patient Man*

Het verhaal: In de Madrileense bar van Juanjo (Raul Jimenez) is de zwijgzame Jose (Antonio de la Torre) een veel geziene gast. Jose toont vooral belangstelling voor Juanjo's schoonzus Ana (Ruth Diaz). Zij is niet ongevoelig voor Jose's stille charme, maar weet ook dat haar opvliegerige echtgenoot Curro (Luis Callejo) binnenkort uit de gevangenis vrijkomt. Zodra Curro zich weer in Ana's leven meldt, blijkt echter dat Jose er een geheime agenda op nahoudt.

Met recht de beste Spaanse film van dit jaar, want:

- *The fury of a patient man* is het regiedebuut van de Spaanse acteur Raúl Arévalo, die er vier

Goya's (de Spaanse Oscars) mee won, onder meer in de categorie 'beste film'.

- De cast is over de gehele linie sterk, met een heel sterke hoofdrol van Antonio de la Torre. Diens karakterkop, intense blik en beheerste furie zouden het trouwens ook goed hebben gedaan in de tijd dat westerns nog een populair filmgenre waren.

- *The fury of a patient man* dient een weinig origineel wraakverhaal op, maar de verpakking is wel origineel. Regisseur Arévalo filmde op locaties die hij kent uit zijn jeugd, en dat vertaalt zich in een authentieke Spaanse sfeer (oftewel veel groezelige bars met tl-verlichting).

- Op audiovisueel terrein gebeurt er veel interes-

sants. De grofkorrelige beelden en het nerveuze camerawerk zitten de film als gegoten, maar vooral de geluidsband is intrigerend, met streepjes cello en donderende percussie die ervoor zorgen dat de spanning soms te snijden is.

Een bewijs dat de Spaanse cinema in een diepe crisis verkeert, want:

- Dat deze film vier Goya's heeft gewonnen, zegt toch ook wel veel over de tamelijk deplorabele staat waarin de Spaanse cinema zich bevindt. Grootmeester Pedro Almodóvar (*Hable con ella*, *Volver*) heeft al veel te lang geen goede film meer gemaakt, en er zijn geen opvolgers in zicht.

- Merkwaardig dat ook het scenario met een

Goya bekroond werd, want daar zit nou net de achilleshiel van deze film. *The fury of a patient man* geeft zijn geheimen namelijk veel te snel prijs.

Het salomonsoordeel: Juni mag gerust omgedoopt worden in de Maand van de Volstrekt Overbodige Bioscoopreleases. Goede films moet je met een lantaartje zoeken, maar met deze broeierige Spaanse wraakthriller hebben we een klein lichtpuntje in de duisternis te pakken.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Massapsychose en misofonie

De laatste weken denderden twee nieuwe aandoeningen met stip de spraakmakende ziektenrankings binnen. Een mooie oogst in tijden van onrust. Allereerst de hernieuwde kennismaking met een oude bekende: de (collectieve) massapsychose. De laatste weken hebben we tragische, vrolijke en bemoedigende massale gebeurtenissen meegemaakt. In Engeland en Turijn moesten mensen letterlijk vluchten voor hun leven bij terroristische aanslagen of na een spontane paniek. Fans in Rotterdam sprongen met zijn allen in een onnozel fonteintje. Zij verloren hun smartphones, maar zagen in alles één grote eenheid. Te Maastricht beleefden duizenden een roze woensdag van juichen en huilen rond hun wielerved. Veel Nederlanders repten zich zaterdag naar Bunschoten om te helpen een vermist meisje te zoeken. Justin Bieber bezocht diezelfde dag Pinkpop.

Na wat aanloopjes in de krant kwam op een mooie Pinksterdag eindelijk een erkend therapeut op Radio 1 met de verlossende mededeling. Al die hollende, zwijmelende en hyperactieve mensen hadden last van een massapsychose. Aan het eind van de negentiende eeuw is al heel wat

Foto: Justin Bieber Nederland

geschreven over wat er gebeurt als we in een op drift geraakte massa terecht komen. Volgens som-

mige geleerden worden we zelfs overgenomen door een soort gezamenlijk brein dat ons willoos maakt. De deskundige meent dat die psychose ook nu nog aanwezig is in massa's. Gelukkig kunnen we het niet helpen. De 'aandoening' is sterker dan wijzelf. Mooier bewijs voor een uitgesproken modeziekte die tot ad hoc diagnoses leidt, is niet mogelijk. Iemand die rent voor zijn leven, is hoogst individueel bezig. Met iemand die zijn buurman huilend in de armen valt omdat er wat te vieren valt, is weinig mis. Invoering van een etiket als massapsychose is totaal overbodig. Dat was het vroeger en nog steeds. Op zaterdag bevatte *Trouw* een bijzonder katern: *Het grote herrienummer*. De schrijvers kwamen ook terecht bij psychiaters van het Academisch Centrum Amsterdam. Acht jaar geleden beschreven zij als eersten in de wereld misofonie oftewel geluidshaat. Wie de deur niet meer uitdurft vanwege de herrie elders, en wegens het gesmak van zijn familieleden tijdens de maaltijd op zijn kamer moet blijven, kan in Amsterdam terecht. Die kwaal onderzoeken en behandelen ze. Ultiem bewijs, de scan laat verhoogde prikkeling zien. Het lijkt mij prima om patiënten met

dergelijke afwijkingen serieus te behandelen. Maar bouw er geen welvaartsziekte omheen. De pokkenherrie om ons heen is al erg genoeg.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra

Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Stephanie Meeuwissen,

Ralph Stassar, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Asena Baykal, Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten,

Ype Driessen, Hans Philipsen, Jan Smits, Mark

Fluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Adelante zoekt vrijwilligers voor een
therapeutisch kamp in de periode van
14-29 juli, zie ook website(BIMT). Info:
m.coenen@adelante-zorggroep.nl

Open Day by the Naturist Association
de Maasplassen Free entrance on 11 June
from 11.00-15.00hours www.naturisten-maastricht.com Hoge Weerd2
Maastricht

Barmedewerker en keukenmedewerker
gezocht bij STAYOKAY MAASTRICHT
meer info www.werkenbijstayokay.com/vacatures

Ben jij op zoek naar een leuke bijbaan
in de bediening? Kijk dan snel op www.vaeshartelt.nl en meld je aan! Wij zijn
op zoek naar jou!

TK: gerenoveerde halve
carréboerderij(275m²), ommuurde
tuin (1100m²) te Oud-Urmond: oa
4slpk,2bk,grote study,kantoorruimte
apart,wijnkelder. T.0653482861

HOREKANTJERS GEZOCHT OP
GOLFBAAN HET RIJK VAN MARGRATEN. BEN JIJ DE PERSOON MET
DE JUISTE DRIVE? EMAIL NAAR
DIRECTIE@GOLFBAANHETRIJK-VANMARGRATEN.NL

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden

Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Wanted: English column writers

Do you enjoy the columns of Asena Baykal, Irena Boskovic or Alison Edwards on page 6 of Observant? Would you like to write yourself, perhaps even better? This is your chance.

Observant is looking for students and staff to write 4-5 English columns per year about any topic that's on their mind.

Interested? Send a column (topic free of choice) of maximum 400 words to riki.janssen@maastrichtuniversity.nl before 20 June 2017.

For more information call Riki Janssen at 043-3885384

THIS WEEK'S SPECIALS

WEEKLY Pasta
Penne Carbonara XL € 4,95
with Soup + € 1,00

SPECIAL PROMOTION
Daily Dish + Dessert € 5,95

M.R.K.T

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

08-06, 12.00 uur: dhr. Mehmet Syulhan Ismail, MSc.	22-06, 16.00 uur: mw. Brenda Yamba
08-06, 16.00 uur: dhr. Andrea Di Luca, MSc.	23-06, 10.00 uur: mw. Nadia J.T. Roumans, MSc.
09-06, 14.00 uur: mw. Marijke E.B. Kremer, MSc.	23-06, 12.00 uur: mw.mr.dr.s. Liesbeth J. Vink
09-06, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Wilko Letterie	23-06, 14.00 uur: dhr. Dirk Van Moorsel, MSc.
14-06, 12.00 uur: dhr. Sheng Zhong	23-06, 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Maryska Janssen-Heijnen
14-06, 14.00 uur: mw.dr.s. Eva A.M. van Eerd	26-06, 14.00 uur: dhr. Alfonso Lema Dopico, MSc.
14-06, 16.00 uur: dhr. Misha F. Vrolijk, MSc.	26-06, 16.00 uur: mw. Marie P.L.A. De Somer, MA.
15-06, 12.00 uur: mw.dr.s. Verona E. Bergshoeff	27-06 10.00 uur: dhr. Maarten Smeets, LL.M
15-06, 14.00 uur: dhr. Hendrikus B.M. Leeuw, LL.M.	28-06 10.00 uur: dhr. Andrew Clark – double doctoral degree UM-University of Portsmouth
16-06, 10.00 uur: Joint doctoral degree UM – University of Gothenburg Mw. Nathalie Brackmann	28-06 12.00 uur: mw. Joanne Rechdan, Mphil double doctoral degree UM-University of Portsmouth
16-06, 12.00 uur: mw. Monique G.M. Willems	28-06 16.00 uur: dhr. Siamak Amoozeidi, LL.M
16-06, 14.00 uur: mw. Anna H.M. Cleutjens, MSc.	29-06, 10.00 uur: dhr. Guayasén Marrero González, LL.M.
16-06, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Jako S. Burgers	29-06, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Didier J.A.G. Fouarge
19-06, 14.00 uur: dhr. Ashim Roy, MSc.	30-06, 10.00 uur: mw. Dalia Palombo, LL.M.
20-06, 16.00 uur: mw. Alana E.G. Helberg-Proctor, MSc.	30-06, 12.00 uur: mw. Laura M.J. Hochstenbach
21-06, 12.00 uur: dhr. Shusen Qi	30-06, 14.00 uur: dhr. Hayelom Kebede Mekonen, MSc.
21-06, 14.00 uur: mw. Nicole C. Verheul, MSc.	30-06, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr.ir. Ralf L.M. Peeters
21-06, 16.00 uur: dhr. Jean J.L.J.M. Scheijen	
22-06, 12.00 uur: mw. Rana Rizk, MSc.	
22-06, 14.00 uur: mw.dr.s. Maria J.G. Jacobs	

Maastricht University

Interne vacatures

- **PhD Student** Customized CBT treatment for Tinnitus, FPN, 38 hours
Vacancy number: AT2017.154
- **Medewerker Servicepoint** (2,0 fte), FS, 24-38 uur
Vacaturenummer: AT2017.155
- **5 full-time lecturers** in Law, FL, 38 hours
Vacancy number: AT2017.156
- **5 full-time docenten** recht, FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.157

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

GOOD LIFE **YOGA** MAASTRICHT
WILL **CONNECT** ON 21 JUNE 2017 WITH FOUNDATION **DE KNOEVEL**.
DE KNOEVEL ORGANIZES **PAMPER DAYS** FOR
LONG-TERM **SICK CHILDREN** AND THEIR FAMILIES.

TICKETS: FACEBOOK/GOODLIFEYOGAMAASRICHT | WWW.GOODLIFEYOGAMAASRICHT.NL | YOGAISCOOL

Stad van mij

Hij: "Ik vind je wel leuk, maar ik ken je nog helemaal niet zo goed. Ik weet niet eens wat je laatste vakantiebestemming was." Ik keek naar mijn voeten. Het zand verhulde mijn roodgelakte teennagels. Het bandje om mijn enkel schuurde tegen mijn huid. Boven het meer zweefden grote gekleurde ballonnen. Een paar mensen hadden er één te pakken gekregen en gebruikten deze nu als zitzak. We wachtten samen op het moment dat het grote roze voorwerp onder hun gewicht zou bezwijken, maar het gebeurde niet.

Mijn laatste vakantiebestemming was Parijs. Ik had inmiddels dezelfde fout gemaakt als zoveel andere wereldverkenneren door, na er vier maanden te hebben gewoond, net te doen alsof ik de stad inmiddels door en door kende. Alsof zij nu van mij was. Ik had de straten geclaimd, van de mensen mijn familie gemaakt en elke macaron in elke mogelijke smaak geproefd. Zelfs die ene met bladgoud, dus dan was de stad van mij.

Maar als Parijs van mij was, waarom voelde ik er dan geen warmte bij? De stad van de liefde had niet hard genoeg mijn hart proberen binnen te dringen, of misschien had ik het onbewust gewoon niet toegelaten. Daarginds had die spier achter mijn ribben wat rustiger geklopt. Wat meer observerend. Wat meer op haar hoede. Ik was er ook tijdens de aanslagen, maar dat vond ik eigenlijk alleen maar interessant tegenover anderen. Ik kon zeggen wat ik gezien had, opscheppen over de ziekenwagens die ik had zien rijden, aandacht vragen voor het feit dat ik buiten was met twee kinderen toen het tien minuten verderop gebeurde. *Oeh's* en *ah's* binnenslepen.

Misschien voelde ik geen warmte omdat het moment niet helemaal van mezelf was geweest. Ik was te bewust bezig met 'daar' zijn, dat ik alleen maar dacht aan hoe ze het 'hier' zouden beleven. Foto's, filmpjes, verslagen maken. Ervaringen opdoen. Niet één maar twee keer de Eiffeltoren beklimmen, de tweede keer met een blond knaapje in mijn armen dat boven in de top loog dat hij zelf alle treden had beklommen. Grappig, dus dat werd ook weer een anekdote voor thuis.

Langzaam keerde ik terug naar het zand en de ballonnen. "En? Waar ben je voor het laatst geweest?" vroeg hij. "Parijs," glimlachte ik breed, en even deed ik weer of de stad van mij was.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Diversiteitsbeleid

Zuster Miranda is niet meer. Nou ja, ze leeft en ademt erop los, dat natuurlijk wel, maar dat doet ze niet meer binnen de muren van onze prachtingstelling. Met ingang van deze week dwaalt haar frisse verschijning niet meer energiek door de gangen van de UNS40, waar ze als directeur was aangesteld maar een oneindig bredere functie vervulde. Want eenmaal verpleegkundige, altijd verpleegkundige, eenmaal zuster, altijd zuster. En zoiets merk je in een faculteit. De zorgzaamheid druipt er vanaf. Dat ligt ook aan de dames decanen die bij de psychologen *in charge* zijn want sorry heren, voor begrip en warmte, zo heb ik in mijn lange leven ondervonden, kun je toch echt beter bij de dames terecht. Of ben ik nu weer seksistisch? Allemachtig, het is ook nooit goed. Hoe dan ook, de leidsvrouwen rukken op bij ons, met aan de top mevr. Lichtslicht en daaronder dus vier dames decanen. De mannelijke variant zit zelfs een beetje in de verdrukking, lijkt het, maar ik hoor uit goede bron dat de jongens zich aardig staande houden. Mag ik suggereren dat dat komt doordat heer Philip en heer Albert hun feminiene kant niet koste wat kost eronder proberen te houden? Heer Philip is ook thuis "een soort randfiguur", zo bekende hij ooit aan dit prachtblad, want daar spannen drie dochters en hun mama tegen hem samen. Kijk, zoiets vormt een man. Nu kan je denken dat hij dan op kantoor wel even zijn gram gaat halen, het alfamannetje laat brullen, maar nee, hij verteert het leven ook daar met een glimlach.

En heer Albert S. (niet te verwarren met Albert B, uw dienaar)? S. is een ander verhaal: zacht in de omgang, zacht in het stemgeluid maar je moet hem niet in de weg zitten. Klein van stuk maar aan testosteron geen gebrek. Merken de damescollega's daar ooit wat van? Welnee, heer Albert neemt elk weekend een bijl in de vuist

en gaat daarmee willekeurige stapels hout te lijf. Urenlang. Vervolgens is hij een week lang rustig. Zo kun je ook dingen oplossen.

U merkt, lezer, dat ik een groot voorstander ben van het diversiteitsbeleid dat hier langzaam vorm lijkt te krijgen, al is het wachten nog steeds op de nota die onze rector nu al driekwart jaar aankondigt. Hoe moeilijk kan het zijn? Een notatje schrijf je op een achternamiddag toch? Ik wel tenminste. Maar mij heeft ze niet gevraagd. Er is een vrouwenclubje op gezet, tja, mij hoort u niet klagen hoor. Daarna verdwijnt zo'n stuk in onze malle molen van organen, gremia heet dat tegenwoordig, die er allemaal hun zegje over willen doen. Zou het stuk daar al rondcirkelen? Is het al bij de vakbonden geweest? En bij de faculteitsdirecteuren? Bij de adviesraad voor de koffieautomaten? Bij de instituutmanagers? Bij de fietsstallingbeheerders? Kunnen we daar voortaan niet één grote volksvergadering van maken?

Terug naar zuster Miranda. Want ook dat was

diversiteitsbeleid. Een A-verpleegkundige brengt net iets extra's mee in zo'n directeursfunctie. En ik moet zeggen, we zijn wat dat betreft op de goede weg. Qua diverse herkomst bedoel ik. Ooit hadden we een HRM-directeur (toen dat nog gewoon personeelszaken heette): die kwam bij de brandweer vandaan. Het nut laat zich raden. En onze nieuwe man bij de facilitaire dienst, Kuil geheten, was die niet van de politie? En onze kersverse HR-directeur, Vugts, die zat bijvoorbeeld bij Mars. Van de repen. Ons Hoge College heeft ons allemaal een berichtje daarover gestuurd. Waarbij het HR interim-directeur Duijnstee bedankte voor zijn goede zorgen. En niet de echte directeur, nu dus definitief directeur af, Koehorst. Die blijft ongenoemd. Zal wel een vergissinkje wezen?

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder